

Beestig & waargebeurd

Guy Didelez en Frank Pollet

Met illustraties van Carré Cartoons

Vanaf 12 jaar

Eerste druk: september 2020

© 2020, Guy Didelez, Frank Pollet en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2020/7104/63

ISBN 978 94 6383 202 1

NUR 284

www.guydidelez.be

www.carrecartoons.be

www.frankpollet.be

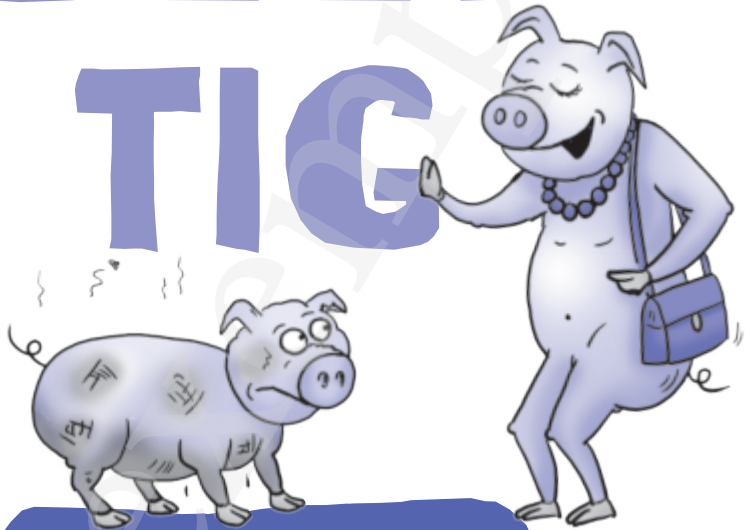
 [vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

 [vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

 [van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

Guy Didelez & Frank Pollet

BEESTIG

& waargebeurd

Van Halewyck

Inhoud

1	Een ratelslang in een slaapzak	7
2	Jambo en Levan	11
3	Spelen met de beestjes	16
4	Vuurwerk... Mooi, hè?	21
5	R.I.P. Bramble Cay melomys	25
6	'Aje moe kakken, moeje kakken!'	29
7	Vraatzuchtige wolven	31
8	Greta Thunberg is een slak!	39
9	Het hondje van Catharina de Grote	41
10	Leala, de heldin	45
11	Fabelwezens	49
12	Hmm, rat in de pot!	61
13	Een onverwachte lifter	65
14	Wat doe je tegen everzwijnen en vogels?	67
15	Een verrassing in de boom	70
16	Man bijt slang	80
17	Dieren in militaire dienst	82

18	Gelukkige verjaardag?	86
19	Een lelijk eendje?	90
20	Creepy	97
21	Groene hond	104
22	Roofvogels, paarden, honden en een rare vogel in een kooi	107
23	Zuipmuis	113
24	Mozart met één toverfluit minder	117
25	Muis neemt wraak	120
26	Luxezwijn	122
27	Een invasie van puistige padden	124
28	Een vreemde passagier	131
29	Lekker stoofpotje van platgereden rat	134
30	Ontsnappen uit de Antwerpse Zoo	137
31	Het verhaal van Mr. G en Jellybean	141
32	Samenwonen in de Varkensstraat	144
33	Langeafstandsliefde	150
34	Drie is een te veel	156
35	Vijanden worden beste maatjes	160
36	Over het vervalsen van wielervedstrijden	163
37	Strontballetjes zonder tomatensaus	166
38	Volle bak Tsjechische volksmuziek	170

Een ratelslang in een slaapzak

In augustus 1957 is Douglas Butler op expeditie in het tropische regenwoud van Colombia. Hij wordt vergezeld door Manuel, een indiaanse gids. Niet direct het leukste gezelschap, als je Douglas mag geloven. De gids zegt de hele reis bijna geen woord. Dat werkt Douglas op de zenuwen. Bovendien overnachten Douglas en Manuel in hetzelfde kleine tentje. Ook al niet ideaal als je niet met elkaar kan opschieten. De spanning is dus te snijden.

Op een ochtend staat Douglas als eerste op. Hij wil wat koffie zetten en een eenvoudig ontbijt klaarmaken voor hen beiden. Wanneer alles klaar is, roept hij Manuel. Die komt echter zijn slaapzak niet uit. Douglas gaat een kijkje nemen. Hij ziet Manuel in zijn rugzak liggen. Met wijd opengesperde ogen staart hij bewegingloos voor zich uit.

Douglas vraagt hem wat er aan de hand is. Als enige antwoord richten de ogen van de indiaanse gids zich op zijn buik.

Daar, onder de slaapzak, tekent zich een vage vorm af. In een flits snapt Douglas wat er aan de hand is. Een slang! Die nacht is een ratelslang in Manuels slaapzak gekropen. Ze heeft zich knus op zijn buik gerold.

Douglas begrijpt onmiddellijk het gevaar. Ratelslangen zijn giftig. Ze kunnen door het minste opgeschrikt worden en bijten. Als dat gebeurt, kan Manuel het wel vergeten. Een snelle dood zal dan onvermijdelijk volgen. En dat betekent ongetwijfeld ook het einde voor Douglas zelf. Ze bevinden zich immers in het hart van het regenwoud. Zonder gids is hij op zijn beurt reddeloos verloren.

Eén ding is duidelijk. Manuel mag zich niet verroeren. De minste beweging kan fataal zijn. Hij mag dus ook geen woord spreken. Douglas kan de slang op de buik onder de slaapzak van Manuel onmogelijk doodschieten zonder ook de man zelf te raken. De slang moet daar dus verjaagd worden, maar zonder het dier te doen opschrikken.

Douglas breekt zich het hoofd over dit probleem. Wat kan hij doen? Moet hij gewoon wachten tot het dier zijn slaapplaats verlaat? Maar dat kan nog heel lang duren. Manuel kan onmogelijk uren en uren bewegingloos blijven liggen. Manuels armen en handen liggen buiten de slaapzak.

Logisch: het is heel warm in de tent. Plots merkt Douglas hoe zijn gids met een vinger naar de doos gemalen koffie wijst die wat verder op de grond staat. Hij begrijpt echter niet wat de man hem wil zeggen. Maar Manuel blijft maar wijzen. Naar de gemalen koffie, en dan naar de grond...

Dat kan maar één ding betekenen... Die koffie moet op de grond. Douglas heeft geen idee waarom Manuel dat wil, maar hij snapt wel wat er van hem verwacht wordt. Dus verplaatst hij zich heel voorzichtig in de richting van de koffie. Hij moet alles heel rustig doen en mag Manuel zeker niet aanraken. Bij de minste beweging zal de slang bijten. Wanneer hij de doos bereikt heeft, haalt hij het deksel eraf en strooit dan de koffie voorzichtig over het tentzeil tot er een dun laagje koffie naast Manuel ligt. Met één hand begint die nu zo goed en zo kwaad als het gaat iets in de koffie te schrijven. Geen letters, maar een tekening. Een ronde cirkel met daarrond een aantal streepjes. Dat kan alleen maar de zon zijn.

Douglas snapt niet waarom zijn gids zo plots de zon begint te tekenen. Tot hij nog wat verder nadenkt. Dan dringt de bedoeling plots tot hem door... Slangen houden niet van warmte...

Er goed over wakend om de slang niet op te schrikken,

sluipt hij naar buiten. De tent staat op een open plek in het oerwoud. De zon is intussen al een poosje opgekomen en begint feller en feller te schijnen...

Heel voorzichtig begint Douglas de tent langs de buitenkant af te breken. Manuel blijft intussen roerloos in zijn slaapzak. Zijn gezicht is nog altijd even gespannen, maar toch lijkt er nu een dunne glimlach om zijn lippen te spelen.

Wanneer de tent helemaal is afgebroken, schijnt de zon pal op de slaapzak van Manuel. Op die manier wordt het wel heel warm voor de slang... En jawel hoor... Even later glipt het dier uit de slaapzak. Douglas en Manuel kunnen nu eindelijk weer vrijuit ademen. Misschien had Manuel toch gelijk om zo weinig te zeggen. Hun woordeloze samenwerking heeft hen allebei het leven gered!

Jambo en Levan

30 augustus 1986 was een rustige dag in de Britse Jersey Zoo. Het weer was zacht op dat eiland vlak bij de Normandische kust. De familie Merritt was er op vakantie en genoot van een dagje in de dierentuin. De twee zootjes vonden het fantastisch om die wilde dieren van zo dichtbij te kunnen bewonderen. Beide kinderen vonden vooral de gorilla's bijzonder fascinerend.

Clint, de jongste, mocht bij papa op de schouders zitten. Zo kon hij alles beter zien. De oudste zoon, de vijfjarige Levan, vond dat niet zo fijn. Ook hij wilde op papa's schouders klimmen. 'Je bent al groot genoeg, zoon', zei papa Merritt. 'Je kan toch makkelijk over dit muurtje kijken!'

Maar Levan vond dat zijn broer een veel beter uitzicht had dan hij. En hij besloot er dan maar zelf wat aan te doen. Ongemerkt, voorzichtig, klom Levan op het muurtje. Eerst ging hij op zijn knieën zitten, daarna stond hij gewoon rechtop. Zo was hij even hoog als zijn broer.

‘Kijk eens, Clint, ik ben net zo hoog als jij!’

Clint gaf zijn broer een duwtje.

Levan verloor het evenwicht.

Hij viel van het muurtje.

In de put waar de gorilla’s liepen.

Zes meter diep.

Gegil, geroep!

Mama en papa Merritt waren helemaal in paniek.

Hun zoontje lag roerloos op zijn buik.

Zes meter diep.

Bij de gorilla’s.

Niemand wist wat te doen, iedereen riep en liep door elkaar.

Tot overmaat van ramp had Jambo, de grootste van de gorilla’s, het jongetje opgemerkt. Voorzichtig wandelde hij op de jongen af. In zijn spoor volgden nog meer gorilla’s. Allen liepen recht naar het roerloze jongetje.

Jambo arriveerde het eerst bij het kind. Hij maakte zich breed, waardoor de andere gorilla’s achter hem bleven staan.

De toeschouwers hielden het niet meer. Ze vreesden dat Jambo het kind zou slaan, of bijten, of erger nog, meenemen. Iedereen hield de adem in toen de grote gorilla zich vooroverboog en Levan bestudeerde. Doordat Jambo met zijn enorme lijf boven de kleine jongen stond gebogen, kon

je het kind niet meer zien. De gorilla stapte over Levan heen en keerde zich om. Met een armbeweging maande hij een wijfjesgorilla aan om op een afstand te blijven. Jambo boog zich opnieuw voorover. De toeschouwers stonden verstijfd van de schrik. Nu zou het gebeuren, nu zou die kolos dat kind in één klap doodmeppen. Maar Jambo deed iets anders. Met zijn linkerhand streefde Jambo de rug van de bewusteloze Levan. Daarna ging de reusachtige aap zitten, een paar meter verwijderd van het kind dat daar nog steeds roerloos lag, met een gebroken arm en een schedelbreuk.

Toen bewoog Levan.

Jambo had het meteen gezien. Hij keek nauwlettend toe hoe het jongetje even het hoofd omhoog bracht en daarna weer ging liggen.

Levan bewoog opnieuw, hij leek wel te kronkelen van de pijn. En hij begon te wenen.

Jambo schrok. Ook de andere gorilla's waren er duidelijk niet gerust op.

Mama en papa Merritt riepen hun zoontje toe dat hij stil moest zijn. Maar Levan, die zich niet bewust was van waar hij was of wat er rondom hem gebeurde, bleef hardop huilen. De gorilla's vonden dat blijkbaar maar niks en maakten zich uit de voeten. Even keek Jambo nog om naar het jongetje,

maar toen verschool hij zich in het gorillaverblijf.

Dat was het moment dat drie moedige mannen – een ambulance en twee dierenverzorgers – de put in sprongen. De huilende Levan werd overgevlogen naar een ziekenhuis. Hij moest er zes weken herstellen.

In 1986 waren er nog geen smartphones en YouTube. Weinigen hadden een videocamera. Maar die 30ste augustus had een man de hele scène met Levan en Jambo gefilmd. De dag nadien kon de jongen, in zijn ziekbed, de beelden bekijken. Hij was verrast en gechoqueerd. Hij kon niet geloven dat dit gebeurd was. Jambo, die grote gorilla, had zijn leven gered door de andere apen van hem weg te houden.

Maar toen hij weer op school kwam, veranderde Levans leven pas echt. Hij werd al gauw gepest. Kinderen noemden hem ‘Tarzan’ en ‘gorillajongen’. Het was geen prettige tijd voor het kind.

Wel prettig was dat Levan jaren later met zijn merkwaardige verhaal indruk kon maken op een meisje. Amanda, heette ze. Zij kon eerst niet geloven dat de jongeman die haar dit vertelde, het jongetje was dat door een gorilla was gered. Ditmaal was het geluk wel aan Levans zijde: enkele jaren na hun ontmoeting trouwde hij met Amanda.

Levan ging wel tienmaal terug naar de Jersey Zoo. Zes jaar na de feiten, in 1992, kreeg Jambo een standbeeld na zijn dood. Ook toen was Levan ter plekke. 'Ik ben hem eeuwig dankbaar, want het kon helemaal anders afgelopen zijn. Het is niet te geloven hoe hij mij zo heeft beschermd.'

In 2006 kreeg Levan een uitnodiging om opnieuw naar de Jersey Zoo te gaan. Hij maakte er toen kennis met de ambulancier die hem in veiligheid had gebracht.

Inmiddels is Levan een man van middelbare leeftijd. Ook Leo en Riley, de kinderen van hem en Amanda, zijn grote dierenliefhebbers. De uitstap naar Jersey Zoo staat op hun programma. Levan wil er per se met zijn kinderen naartoe. Ook voor zichzelf, want 'ik voel me altijd gelukkig als ik daar ben...'

Spelen met de beestjes

Beginnen jouw moeder of vader ook meteen te gillen zodra ze nog maar een spinnetje in hun omgeving vermoeden? In dat geval kun je ze beter onderstaande bloedstollende verhalen zeker NIET laten lezen. Ze gaan dan wel niet over spinnen, maar ze zijn alle drie op hun eigen manier al even akelig...

Op 11 juni 2009 kwam de krant *Het Nieuwsblad* met het bericht op de proppen dat de kinderen van de Vadi, een nomadenstam in het westen van India, heel speciale kleuterlesjes krijgen. De kleutertjes daar hoeven niet te leren puzzelen of binnen de lijntjes te kleuren, nee, ze moeten leren om cobra's te bezweren! Ze maken dan ook al voor het eerst kennis met de giftige slangen vanaf hun twee jaar. Dan volgt een tienjarige opleiding, zodat ze tegen het einde van ons lager onderwijs uitgegroeid zijn tot professionele

slangenbezweerders. Volgens Babanath Mithunath Madari, de opperslangenbezweerder van de stam, is het allemaal prima geregeld. De mannen leren fluit te spelen, terwijl de vrouwen alles moeten weten om de slangen te verzorgen. Op de vraag of de kinderen van de stam niet beter een ander beroep zouden leren, antwoordde Madari: 'De Vadi-stam voelt zich verbonden met slangen, in het bijzonder cobra's. 's Avonds zitten we rond onze hutten in de woestijn en we praten over het pact dat onze voorvaderen sloten met Naga, de slangengod. De slang en de slangenbezweerder werken heel nauw samen. Ze leggen hun leven in elkaars handen. We weigeren trouwens de giftige tanden van de slangen te verwijderen. Dat zou te wreed zijn. We willen de dieren geen kwaad doen, want ze zijn als kinderen voor ons.'

Dat willen we best geloven, maar persoonlijk houden wij toch meer van een kleuterklasje met een knus vertel- in plaats van een slangenhoekje...

Wil je graag nog een straffer verhaal? We hebben er eentje in petto over Maya, een meisje van drie dat in de buurt van Vancouver, een stad in Canada, woonde. Op een dag zag het kind een grote kat aan de rand van het bospad zitten.